

Széthullik az impérium?

2011 augusztus 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Korunk a megvalósult abszurdítások világa, hisz lassan olyan dolgok is rutinszerűen végbemennek, amelyek még a legsötétebb rémképek képzelethorizontján is messze túllépnek.

Amint azt megszokhattuk, a globális véleményhatalom továbbra is azt a – most már tökéletesen kiüresedett –

hamis beszédgépezetet pörgeti, amely arra szolgál, hogy meggyőzzön minket arról, ez azért még mindig a létező világok legjobbjika.

Amiről a közép- és kelet-európai embernek mindjárt az a régi vicc jut eszébe: mi a legrosszabb a kommunizmusban? Hát, ami utána jön – hangzott a válasz. Afelől valóban senkinek sincs szemernyi kételye sem, hogy ami a birodalom összeomlása után jön, az valóban rosszabb lesz minden elképzelhetőnél. Ám tekintettel arra, hogy elkerülhetetlennek látszik, nem árt, ha kicsit eltöprengünk azon, hogyan jutottunk ide, és hogyan fogunk kikászálódni a széthulló birodalom romjai alól.

Amerika gyorsan mélyül? válságának megértését változatlanul az nehezíti leginkább, hogy folyamatos optikai csalódás áldozatai vagyunk. Amerika ugyanis egy láthatatlan kettős szerkezettel rendelkezik. Az egyik szerkezeti szint az, amelyet mindenki közvetlenül érzékel, a nemzetállam szint? Amerika, az USA. Ám van egy sokkal nehezebben érzékelhető szerkezeti szint, a virtuális világhatalmi térben felépülő globális Amerika.

Ez valójában a birodalmi központ, amely történetesen a nemzetállam Amerika „testét” használja fel kitartó szerkezetként. A birodalmi f?hadiszállásnak persze elemi érdeke, hogy a nemzetállam Amerikát „jól tartsa”, de ha úgy adódik, belső gyarmatként fosztja ki, és hagyja sorsára annak egyes elemeit. Drámaian tükröződik ez az eufemisztikusan underclassnak nevezett komplexum esetében, amely több tízmillió embert tart harmadik világra emlékeztető nyomorúságban földünk leggazdagabb nemzetállamában.

A belső gyarmat középtársadalma viszont – ez körülbelül száz- milliő ember – már fél évszázada nagyjából a háromszorosát fogyasztja el annak, mint amennyi a piaci teljesítménye alapján járna neki, ha történetesen nem a birodalmi f?hadiszállás kiszolgáló személyzete volna. ? a kirakat, neki kell demonstrálnia, hogy az „amerikai állam” működik. E társadalmi csoport primitív önteltségében el is hiszi, hogy ez neki jár, sejtelve sincs arról, hogy kivételezett pozíciója milyen életveszélyesen ingatag.

Hogy kirakat szerepét az általa megvetett és lenézett külső világ finanszírozza, és hogy kizárólag látványtechnikai trükk szinten tételvezd? szerepe hihetetlenül rövid idő alatt fog összeomlani. Erre az apokaliptikus veszélyekkel járó mutatóványra az az 1971-es fordulat nyitotta meg a teret, amely végrehajtásának megtagadásáért el?z?leg Kennedy elnök az életével fizetett, és éppen az általa 1960-ban legy?zött Nixon valósított meg első elnöksége végén. 1945 és 1971 között a dollárt mint világpénzt rögzített árfolyam kötötte az aranyhoz, egy uncia arany 26 éven át folyamatosan 35 dollárt ért.

A globális Amerika hatalmi struktúrái 1971-ben egyoldalú döntéssel felmondták ezt a világegyezséget, és a dollár

azóta tartó folyamatos inflációjának terheit automatikusan a világra hárítják. Hogy hol tart ez a folyamat, azt jól jelzi, hogy az utóbbi hetekben 1700 dollárt is megadtak egy uncia aranyért, ami azt jelenti, hogy a mai dollár alig több mint 2 százalékát éri az 1971-es szintnek, amely évi tízszázalékos elinflálódást jelent.

A világ azért fogadta és fogadja el ma is mindezt, mert nem lát semmiféle alternatívát, mert él a hit, a bizalom, hogy a dollár, vagyis a birodalom globális hatalompénze uralmi monopóliumát örökké megőrzi. És mivel mindenki ebben tartalékol, legfőképpen Kína és Japán, így az USA zöldhasú papírok tonnáinak nyomásával lényegében papírtömegeggyel fizetett és fizet máig is birodalmi szükségleteinek kielégítéséért a külvilágnak.

Mulatságos belegondolni, hogy az ősellenség Kína finanszírozza az afganisztáni megszállást, az iraki intervenciót, de valójában a Tajvan szigete felé kiterjesztett amerikai védőerőket, és persze a stupid amerikai középtársadalom öntudatos dőzsölését is. A végső fázisába lépő birodalom számára – ahogyan az ilyen esetekben történni szokott – rohamosan növekszik a deficit.

A birodalom üzemeltetési költségei exponenciálisan emelkednek, a kifosztott perifériák ellenállása viszont rohamosan növekszik. Csak idő kérdése, hogy mindez mikor robbantja szét az impériumot. A dollár gyorsuló elinflálása és az ebből eredő terhek áthárításának lehetősége is a végéhez közeledik, mindeközben a birodalmi állam működéséhez horribilis hiteleket vett igénybe még e fölött is, az amerikai szövetségi költségvetés ugyanis valójában javarészt a „birodalmi Amerika” büdzséje.

A végzetes sors összezárodni látszik, hisz a világ bármelyik pillanatban látványosan felmondhatja a dollártartalékai elinflálására épülő diktatórumot, és a birodalmi állam gigantikus deficitjeinek engedelmessé finanszírozását.

Ha ez bekövetkezik láncreakció indulhat el. A pénzügyi összeomlás közepette a birodalom kénytelen lenne sorsára hagyni globális „kitartókat” Tajvantól Izraelen át Afganisztánig, és a kirakatként üzemeltetett idióta középosztályát. Mindez a polgárháborúk olyan globális áradatát hozná létre, amelynek ma még a végiggondolásához is kevés a képzelőerőnk.

Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló